

TEREMTŐ LÉLEK

LEVÉL A VERESEGYHÁZI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG ÉLETÉRŐL

XII. évfolyam 5. szám

2012. május

A húsvéti idő

A liturgikus évnek ez a szakasza eredetét tekintve a legrégebbi. Kezdetben húsvét kettős nyolcadának fogták fel (7x7 nap), és - minden bizonnyal - az ószövetségi húsvéttól pünkösdig tartó időre gondoltak. Ha nem is közvetlenül az apostoloktól, de nem sokkal későbbi.

Van azonban egy lényeges különbség az ószövetségi periódus és a keresztény húsvéti idő között. Szent Ireneus szerint egyetlen napot jelent ez az időszak. Tertullianus több művében is az "örvendezés időszakának" nevezi, amikor nincsen leborulás és böjtölés. Origenes ezekről a napokról azt mondja, hogy Krisztussal együtt feltámadtunk és vele együtt leszünk a mennyben. Elmondhatjuk, hogy a feltámadás örömevel együtt kiemelt hangsúlyt kapott az Úr eljövételének várása, amit az "Alleluja" boldog ujjongása számtalan alkalommal megerősített.

Urunk húsvéti misztériumának következményei is vannak. Az első mindenképpen az öröm, hogy győzött a halál felett és megszerezte az új életet. Ez az öröm kiárad az egész világra és méltó, hogy ebben az örömben az egész teremtett világ is részt vegyen.

A szentmisék könyörgései ugyancsak színes és gazdag tanítást tartalmaznak. Sokszor kifejezi az imádkozó egyház örömét a keresztség szentsége felett. Ugyanis e szentség által növekedett Isten népe, de ez egyben az örök haza leendő polgárait is jelenti. A feltámadás dicsősége kiárad az egész földre, és erről örömmel tesznek tanúságot szerte a világon. A megdicsőült Krisztus majd ismét eljön, hogy a szentekkel együtt örvendezzenek.

A feltámadt Krisztus ajándéka: "vegyétek a Szentlelket. Akiknek megbocsátjátok bűneiket...". A húsvéti időben azért tud az Egyház önfelédten örvendezni, mert közösségében jelen vannak azok, akik húségben kitartottak, akik a keresztség vizében újjá születtek, és akik a bűnbánat könnyei által megtisztultak.

Mindezt a számos jóért a keresztény embernek egyetlen feladata lehet:

hűség megőrzése az elnyert adományoknak. B. Marmion bencés apát összefoglalja a böjti és húsvéti idő keresztényi feladatát e szavakkal: "a mi életszentségünknek két jellemző vonása van: elfordulás a bűntől és teljes, állhatatos Isten felé fordulás... a legmagasztosabb fokban akkor nyilatkozott meg benne, amikor előjött sírjából. Ezért mondja az Egyház: Szent feltámadásod által, ments meg, Uram, minket! "

Verbényi István (Új Ember 2001. 04.15.)

Útkeresős élményeim a kereszteleőtől a bérmálkozásig

1969. április 6. Húsvét vasárnap – 2012. április 7. Húsvét vigíliája

Nem kívánom e röpke 43 év minden történést leírni, csak a dátumok majdnem egybeesése elgondolkodtatott arról az útról, amely engem a kereszteleőtől a bérmálásig vezetett.

Az útról, amikor nem hallhattam Isten jóságáról és szeretetéről. Amikor Isten még csak vágy volt számomra, de nem tudtam merre keressem. Azokról az ifjúkori találkozásokról, amikor az első és mindent elsőprő szerelem beköszöntével megérlelődött a régi vágy, hogy ezt a szerelemet Isten előtt kell megerősíteni. Amikor még úgy gondoltuk, hogy Isten tervei rólunk, leendő édesapáról és édesanyáról a Mi terveink is.

A félig felnőtt kor küzdelmeiről az állásért, a lakásért, és mindenért, ami pénzért megvehető. A Mi terveinkről, amelyek már régen nem a mieink voltak, és Istenről, aki már régen az ígéreteink és vágyaink messzeségébe került.

Az anyává válásról; a gyerekekről, akikkel kapcsolatban annak idején oly sok mindent megígértünk Isten előtt, és aki elé újra és újra odaálltunk ígéreteinket megújítani és áldását kérni a további életünkre. Aztán arról a felemás Útról, amikor úgy gondoltam, ha már nekem nem sikerült, legalább a gyerekeimnek sikerüljön, én meg maradok a „magam módján” vallásos. De ez már nem működött. Mert nem lehet a gyereket egyedül beküldeni a templomba, hittanórára, és mert nem lehetek kirekesztett abból, aminek én is része vagyok!

Egyre nyilvánvalóbbá vált számomra, hogy mit is szeretnék, mi az az út, amin járni akarok. Csakhogy ez az út még túl széles volt, amolyan „gazdag ifjú” útja. A törvényeket betartottam ugyan, na de, hogy bármit is odaadjak, ami az enyém...? Pénzt, időt, de leginkább a szívemet...? Na azt már nem! Egyre égetőbb volt az is, hogy rendezni kell Istennel a kapcsolatomat. Újra elé kell állni, újra bocsánatot kell

kérni és újra megígérni mindazt, amit már oly sokszor megígértem és oly sokszor megszegtem.

Egy advent eleji szentmisén sorompóként állt elém ez a mondat:

„Megtéréskor az ember élete 180 fokos fordulatot vesz.” Először csak csodálkoztam, majd felháborodtam, hogy ugyan már miért kellene az én életemnek bármiben is megváltoznia? Szerető családom, jó állásom, barátok; minden, amit a világ diktál megvan. Bolond leszek mindezt feladni. De a mondat csak feszült, és úgy éreztem, a „gazdag ifjú” kérdésével szembesülök, csak míg ő szomorúan eltávozik, én életemben először leültem és komolyabban elővettem a Szentírást. És a jól ismert mondatok egyszer csak elkezdtek hozzám szólani, mintha nem is a fejembe érkeztek volna, hanem egy kicsit lejjebb, a szívem tájékára.

A következő vasárnap egy újabb mondat érkezett. A templom csendjében térdelve a félhomályban, nagyon messziről, nagyon halkán Valaki a nevemen szólítva megkérdezte: „Éva tudod-e, hogy Isten szeret téged?” Hát persze, hogy tudom. - válaszoltam, de ahogy felálltam, éreztem, hogy fordul a világ, - vagy én fordulok, nem tudom - de valami nem olyan, mint előtte volt. „Isten-szeret-engem-Isten-szeret-engem” visszhangozott a fejemben, lüktetett a szívemben. Éreztem, hogy végem van; vége mindennek, ami addig olyan nagyon fontos volt. Csak egy dolog volt a fontos, hogy mi ez a nagy öröm és boldogság; honnan van és kitől, és ki ez az Isten, és hol volt eddig, és vajon én hol voltam, és hogyan és merre tovább? Rengeteg kérdés és rengeteg érzés, ami már nem fér el bennem, amit meg kell kérdezni, amit el kell mondani.

Ekkor kopogtattam be az Útkereső csoportba, kérdéseimre választ találni, örömeimet megosztani. Az Útkeresőkkel való találkozás számomra nagyon érdekes volt. Egyrészt a csoport összetétele miatt.

A csoport - ami valójában kettő, de mégis egy - a Befogadók és az Útkeresők. Másrészt - ahogy a nevük is mutatja - nagy a mozgás, keresgélés. Nemcsak a létszám változik, hanem az alkalmak is igen változatosak, és mi magunk is sokfélék vagyunk. Kérdezők és kételkedők, bizonytalanok és bizonyosságot tevők; de egyben mind közősek: mindannyian vágyunk megismerni és megélni az Örömhírt. Vágyunk megérteni azt a felfoghatatlan szeretetet, amellyel Isten szeret minket, és mi is szeretnénk Őt szeretni. Ez itt együtt valamiféleképpen tapinthatóvá válik.

Az Útkereső csoportban érkezett a meghívás a bér málkózásra. Az örömeimet, amit a meghívásra adott „igen” után átéltem, nehezen tudom

leírni. Ez az öröm a szívemet, lelkemet, minden porcikámat átjárta; néha már szégyelltem magam, hogy mint egy kisgyerek, úgy ujjongok. Az örömet béke és hála követte. Béke és megnyugvás a szívemben, és hála mindazért, ami volt, még azért is, ami fáj. Elfogadása mindennek; még annak is, ami olyan nagyon hiányzik, és soha nem is lehetett az enyém.

Húsvét éjszakáján, mikor elaludtak a fények, könnyeztem. Könnyeim mögött megjelent egy templom; az a templom, ahol életemben talán csak egyszer voltam, alig három hónapos koromban, de fényképről ismertem. Eszembe jutott, talán most, ott is várakozik valaki hozzám hasonlóan, felnőttként; tudva és teljes szívéből akarva a találkozást a Szentséggel, vagy esetleg gyermekként, szülei elhatározásából. Nem tudom, de az biztos, hogy a sok sok évvel ezelőtti találkozás a keresztségben engem most itt a bérmálkozással erősített meg abban, hogy hihetek Isten végtelen jóságában és azzá lehetek, akivé lennem kell, az Ő végtelen szeretetéből.

Wéber Éva

XII. Országos Katekumenátus Konferencia - Leányfalu

Gondolom, kevesen vannak a hívek között, akik tudják, mit is takar a cím. Mi történik ezen a konferencián, egyáltalán mi a célja? Ahogy a címben is olvasható, az ország egész területéről hívják és várják azokat,- papokat, hitoktatókat, befogadó csoporttagokat,- akik arra kaptak meghívást, hogy felnőtt megtérőket kísérjenek azon az úton, amit Istenkeresésnek, Jézuskövetésnek lehet mondani.

A szervezés részleteivel nem szeretném untatni a kedves olvasót, legyen elég annyi, hogy száz, és kétszáz között van a résztvevők száma, akiket el kell szállásolni, étkeztetni, és nem utolsó sorban, három teljes napon keresztül színvonalas szellemi táplálékkal kell ellátni. Ennek érdekében püspökök, papok, szerzetesek, és arra érdemes hitoktatók osztják meg tapasztalataikat, adják át tudásuk legjavát. Jogosnak érzem azt a kérdést, mindezt kiért, miért?

Talán meglepő lesz a válaszom, de Önökért, akik e cikket olvassák, illetve azokért a környezetükben élő testvérekért, akikhez nem jut el ez az újság. Minden kereszténynek állapotbeli kötelessége, hogy a hitét megvallja, és beszéljen az egyházban rejlő lehetőségekről. Beszéljen arról, hogy akit megkereszteltek, az le van foglalva Jézusnak, akit meg nem, az pótolható. Jézus tovább akarja vinni, részévé szeretné tenni testének, vérének, és szeretné, hogy a bérmálás szentségében rejljő

erő Krisztus katonájává avassa. Olyan katonává, aki nem csak tudja, hogy ki a „parancsnok”, de harcolni is képes érte. Ehhez a harchoz a fegyver az ismeret, a szeretet, az elköteleződés.

A döntés kinek-kinek a saját kezében van. A konferencia célja, hogy akik döntöttek, találjanak olyan környezetet, ahol minden segítséget megkapnak ahhoz, hogy közelebb kerüljenek Jézushoz.

Csak biztatni tudok mindenkit, tegye meg az első lépést, minden továbbit bízson a Szentlélekre, nem fog csalódní. Fendler Oszkár

SZENTLÉLEK-VÁRÓ

**„VERJETEK BENNE GYÖKERET,
ÉPÜLJETEK RÁ
ÉS ERŐSÖDJETEK MEG A HITBEN.”**

(Kol 2,7)

Szeptemberben közös „kalandot” kezdtünk el 27 fiatallal, akik vállalták, hogy két éven keresztül készülnek életük egy kiemelkedően nagy fontosságú eseményére, a Bértálmázásra. Ebben a rovatban a közös készület állomásairól számolunk be. Első alkalommal egyikük tanúságtételét adjuk közre. Lukács Péter diakónus

Félhomály van, a piros falon egy nagy ablak, de fény alig tud átjönni rajta, olyan poros. A függöny félig van csak behúzva, poros... elnehezedik a kosztól. Az ablakkal szemben egy nagy polc van tele könyvekkel, kacatokkal... de alig látszik, hogy mi van rajta, befedi a hónapok, hetek óta le nem takarított por. A földön szemetek szanaszét vannak dobálva mindenhol: csoki papír, galacsinok, de van pár értékes dolog is ott, ha jobban megnézem... levelek... összegyűrve. Az ajtóval szemben egy nagy ágy van... bevetetlenül, a párnák összedobálva rajta. Az a pár gyenge napsugár, ami beszűródik, megvilágít egy tükröt, ami elüt a többi tárgytól a „szobában” mert elég tiszta... csak pár folt van rajta... Belenézek és elhatározom, hogy kitakarítom, rendbe rakom a szívem. Ha a lelkiismeretem tükre még egészen tiszta, még nem lehet olyan nagy gond, helyre tudom hozni!!

Az ablakkal kezdem, és ahogy a port letörlöm, és a függönyt elhúzom és kirázom, egyre több felesleges dolgot vagy szemetet világít meg a beáramló napfény. Hozok egy nagy dobozt és mindent, ami szemét beledobok. Most jön a nagy polc: összekeverve minden rajta, ami nem kell, beleteszem a dobozba és a többi tárgyat, könyvet rendbe rakom.

Az ágyat bevetem, leporolom. A dobozt tele szeméttel kiviszem az ajtón és egy nagy puffanással lehajítom a mélybe. Minden könnyebb lesz. Visszamegyek a „szívem szobájába” belenézek a most már tökéletesen tiszta tükörbe: rend és tisztaság van, újra lakik itt valaki, az ágyon ül fehér ruhában, világító arany glóriával a fején és mosolyog... Most már együtt élek vele újra, itt van bennem és érzem, hogy innen belülről szeret, és én is szeretem, minél kevesebbszer feledkezzek meg róla, nehogy poros, szemetes legyen a helye nálam. (gyónás előtt, majd utána)

Április 28-án, szombaton néhány lelkes bérmezőre készülő fiatalokkal együtt felkerestünk és elkerékpároztunk Vádra, ahol egy szép délutánt töltöttünk együtt. Ez a kép a váci Duna parton örökítette meg maroknyi csapatunkat. (balról jobbra): Horváth Márton, Nagy Dénes, Horváth Máté, Sárosi Márton, Lukács Péter.

el

Tanulságos történetek 5.

Balázs atya gyűjteményéből Anyák (és apák!) napjára

Egyszer, ha gyermekem elég nagy lesz ahhoz, hogy megértse, mi motivált engem, mint szülőt, ezt fogom mondani:

- Annyira szerettelek, hogy mindig megkérdeztem mikor és kivel mész el és mikor jössz haza.
- Annyira szerettelek, hogy megálltam, az új kerékpárodra spórolj, annak ellenére, hogy egyszerűen megvehettem volna neked.
- Annyira szerettelek, hogy hagytam, magad jöjj rá, az új legjobb barátod nem is olyan tökéletes.
- Szerettelek annyira, hogy megbüntettelek azzal, hogy kitakarítsd a szobádat, s ezzel tölts el két órát, annak ellenére, hogy én 15 perc alatt elvégeztem volna.
- Szerettelek annyira, hogy hagytam, lásd a haragomat, könnyeimet, hogy megértsd, én sem vagyok tökéletes.

- Szerettelek annyira, hogy nem vállaltam magamra a felelőséget tetteidért, még akkor sem, ha később a büntetés kemény volt, s nekem majd a szívem szakadt meg.
- De leginkább annyira szerettelek, hogy nem féltem nemet mondani, még ha tudtam is, nem értesz meg és lehet, talán egy kis időre ezért meg is gyűlölsz.

Ezek voltak számomra a legnagyobb kihívások.

És ma meg vagyok elégedve, mert a kihívásokat legyőztem.

És legyőzted te is.

Egyszer, ha majd a gyerekeid elég nagyok lesznek arra, hogy megértsék szüleik cselekedeteit, ezt mondod nekik:

Édesanyád nem rossz, mikor gondoskodik rólad.

Én már tudom, az anyukám volt a világon a legjobb, annak ellenére, hogy akkor épp az ellenkezőjét gondoltam.

- Míg a többi gyerek reggelire is ehetett cukorkát, nekem gyümölcsöt, zöldséget kellett, meg pirítóst, meg tojást.
- Míg a többiek limonádét ihattak ebédre és édességeket ehetek, nekem levest, húst, salátát kellett ennem.
- És légy nyugodt, a vacsoránk is más volt, és én mindig azt hittem, csak azért, mert nem szeret, nem akar adni.
- Anyukámnak mindig tudnia kellett, hol és kivel töltöm a szabad időmet.
- Tudnia kellett, kik a barátaim és mit csinálunk együtt.

Akkor azt gondoltam, ez rosszabb, mint a börtönben.

- Még dolgoznunk is kellett, edényt elmosni, eltörölni, felmosni, megetetni a kutyát.

Akkor arra gondoltam, anya miatt kimaradok rengeteg élményből, amit a többiek átélhetnek.

- Mindig azt akarta, hogy csak az igazat mondjam.
- Néha még a gondolataimat is tudta olvasni.

Nagyon idegesítő volt.

- Még arra is ügyelt, hogy mossak fogat, mosakodjak és tanuljak.

Néha már az járt az eszemben, el kellene szökni otthonról.

- Még azt sem szerettem, ha mezítláb járunk otthon.

Miatta kimaradtam rengeteg élményből: nem kábítószereszttem, nem fogyasztottam alkoholt. Miatta soha nem sértettem senki testét, lelkét de megismertem Istent. Igen, ez mind miatta történt.

Ma már saját családom van, jólnevelt vagyok és tisztelem az embereket, anyának sikerült bennem megtartani a becsületet, a toleranciát, a veszély megérzését és elkerülését.

Annak ellenére, hogy gyermekeim is néha biztos olyanokat fognak rólam gondolni, mint én régen az édesanyámról, tudom a leghelyesebb útra vezetett s nekem is ezt kell tennem.

Megértettem, hogy a nevelés nagy szeretetben, felelőséggel lehet csak gyermekeim boldogsága. Igen, nagyon sok olyan édesanyára lenne szükség, amilyen az enyém.

„Mi az igazság?”

A kérdést Pilátus teszi fel Jézusnak. A római helytartó azután lesz erre kíváncsi, miután Jézus beszél neki saját küldetése céljáról: az a feladata, hogy tanúságot tegyen az igazságról. De milyen igazságról? És főleg, kinek az igazsága? Pilátusé, aki engedve a nyomásnak, kereszthalálra ítélte, miközben azt hangoztatta: „mosom kezeimet”? A farizeusoké és írástudóké, akik lázadás szításával és istenkáromlással vádolták a Békesség Szerzőjét? Vagy netán azoknak az igazsága, akik Jézusban csupán politikai Messiást láttak és akiket e meg nem valósult elvárásaik miatt könnyen lépre tudtak csalni? Igazság-e az, hogy egy ártatlant citálnak senki által sem felhatalmazott „bíróság” elé, hogy aztán ott gúnynak és megaláztatásnak legyen alávetve, nem beszélve az akkori kor talán legembertelenebb kivégzési módjáról, a kereszthalálról? Vagy netán Péternek volt igaza, aki erőszakkal akarta megakadályozni, hogy Jézust elhurcolják és kivégezzék? Akkor hol itt az igazság, és legfőképp: kinek van igaza?

Nyilvánvalóan nem lehetett igaza azoknak, akik az Emberfia halálát kívánták. Jézus ártatlanságának, mint ténynek a kimondása már közelebb áll az igazsághoz. Önmagában azonban még ez sem pontos: itt ugyanis a teljes Igazsághoz vezető út egy ártatlan személyen végrehajtott és minden igazságalapot nélkülöző koncepciók eljárásán, és egy keresztre feszítésen keresztül vezet. Jézusnak megvolt arra a lehetősége, hogy élve a csodatévő erejével, megvédje igazát és megakadályozza azt, ami ellene készül. De mégsem tette. Ezzel szemben hagyta, hadd tegyék vele azt, ami egyébként teljesen érthető módon a legmélyebben sérti minden, a tökéletességre törekvő ember igazságérzetét. Neki valójában nem volt szüksége arra, hogy ellenálljon: elég volt Neki, hogy harmadnap elhengerítse a követ a sziklás elöl és megmutassa az igazságtalanság miatt agyonsebzett testét azoknak (köztük Péternek, aki a Getsemáné kertben még nem tudta, hogy az Igazságot nem lehet erőszakkal érvényre juttatni), akik a saját igazukat, ellentétben Jézus ellenlábasaival, nem valaki másnak

a rovására akarták érvényre juttatni. És akiknek a saját „igazuk” az esetek jelentős részében fontosabb minden másnál, e történet alapján gondolkodjanak el egy kicsit. És próbálják meg Jézus szemszögéből megvizsgálni az Igazság valós „természetráját.” Tényleg igazságos lett volna Jézus, ha nem hagyta volna magát kivégezni? Az ártatlansága vitathatatlan tény volt, de ő megmenekül, akkor hol marad nekünk az Üdvösség? Ő még a kereszthalálával sem hazudtolta meg önmagát: az Igazság számára mindig is az volt, hogy azzal a másik javát kereste és sohasem akart azzal valaki mást megrövidíteni. Földi életével megmutatta, hogy valójában csak az az igazság lehet a teljes Igazság, ami építi a másikat és boldogsághoz való jog tekintetében biztosítja mindenki számára az egyenlő esélyeket.

A fentieket figyelembe véve vajon tényleg igazság az, hogyha az esetek egy részében egyébként valós tényekre alapozva mindenáron meg akarom értetni a többiekkel, hogy „nekem van igazam”? Tudok-e úgy gondolkodni, mint Jézus, aki képes volt lemondani a saját, emberi igazáról és hagyta, hogy igazságtalanságok sorozatát kövessék el vele? Odafigyelek-e a másik szükségleteire és ennek szellemében tudok-e én lemondani a saját igazamról, még akkor is, ha ártatlanságomhoz semmi kétség sem fér? Vállalom-e ennek érdekében a legnagyobb megaláztatásokat is? Bízok-e az Úrban, aki a saját, végtelen fantáziáját kihasználva végül úgy is engem igazol, ha a saját igazságomnak valós alapja volt? Hiszem-e azt, hogy az igazság ideje nem mindig akkor van, amikor én azt kitalálom magamnak? Megélem-e ilyenkor a keresztút és a Feltámadás misztériumát?

Amikor igazságot akarok, mi fontosabb a számomra: önző módon csak a saját javamat keresem vele, vagy ilyenkor a felebarátom kap elsőbbséget? Számomra az igazságba belefér-e az, hogy annak rendetlen kívánásával esetleg megrövidítem, rombolom a másikat és súlyos sebeket okozok neki? Kész vagyok-e arra, hogy valami nagyobb jó érdekében meghaljon bennem a saját igazam?

Elfogadom-e azt, hogy az egyetlen, tényleges Igazság valójában egyenlő a Szeretettel?

Petneházy András

Szeretettel köszöntjük a mai napon az édesanyákat és a nagymamákat!

Nyári hittantábor

Ezen a nyáron az 1-7. osztályos korúak részére tartandó, immár hagyományos hittanos táborunk a Váchoz közeli **Kosd** községben lesz **július 17-20.** között.

Jelentkezni legkésőbb július 1-jéig Illésfalvi Péternél lehet. A részvételi szándékot e-mailben (illesfalvi.peter@gmail.com), telefonon (+36-30-940-6702) vagy a sekrestyében e célra kihelyezett füzetben, a szülő aláírásával lehet jelezni. Az elérhetőségek a hirdetőtáblán megtalálhatók.

Szeretettel várjuk mindazok segítségét, akik hozzá tudnának járulni táborunk eredményességéhez akár élelmiszerekkel vagy használati tárgyakkal, akár anyagilag. A természetbeni adományokat a szervező Császár és Illésfalvi családok részére kérjük eljuttatni, az anyagi hozzájárulást pedig Zsolt atyának. Köszönjük!

Május 12-én 9 órától Pécsi Rita előadássorozatának idei utolsó napja lesz. Délelőtti témák: a serdülőkor folytatása, konfliktusok a családban és a bizalom pedagógiája. Délután az idei év összegzése, rendszerezése várható. Ezen a napon ismét lehet vásárolni az eddig megjelent könyveiből.

Április 14-én egyházközségünk vendége volt Nemeshegyi Péter SJ atya, aki Japánban szerzett élményeiről beszélt. Az előadás meghallgatható a családok közösség honlapján (www.udvozlegy.hu).

Imádkozzunk az április hónapban keresztelt gyermekekért!

*Simonka Lili
Janek Dániel
Varga Zoltán*

Úr Jézus, te formáld, te alakítsd őket,
hogy hiteles, tanúságtevő keresztény
emberekké váljanak! Segítsd szüleiket
és keresztzüleiket a példaadásban!

Amen!

ESEMÉNYNAPTÁR

- Május 11. 19 óra** Elsőáldozásra készülő gyerekek szüleinek megbeszélése
- Május 12. 9 óra** Pécsi Rita előadássorozatának 4. része
- Május 13. 9.30** hálaadás a tavaly béráltakért
- Május 20. 9.30** gyerekmise
- Június 3. 15.00** OST közösség tagjainak fogadalomtétele
- 18 óra** gyerekmise

Tájékoztató az egyházi hozzájárulásról és a személyi jövedelemadó 1%-ának felajánlásáról

Ajánljuk a testvérek figyelmébe egyházközségünk alapítványát, a **Várhelyi Vilmos Kiemelkedően Közhasznú Alapítványt**, mely a plébániai célok segítésére jött létre. Az alapítvány számlaszáma: **6600011-11024240**. Kérjük, hogy adóbevalláskor adójuk 1%-áról rendelkezzenek az alapítvány javára. Adószám: **18697438-1-13**. Kérjük továbbá, hogy adójuk másik 1%-ával segítsék a Római Katolikus Egyházat. Technikai szám: 0011.

Tájékoztatjuk a testvéreket, hogy Beer Miklós püspök úr rendelkezése alapján az egyházi hozzájárulás mértéke az éves nettó jövedelem 1 százaléka, amely több részletben is befizethető. A befizetésre egész évben van lehetőség Necz Pálnénál a szentmisék végén, illetve telefonon egyeztetve egyéb időpontban is. (telefon: +36-30-4804956) Lehetőség van banki átutalással is rendezni az alábbi számlaszámon: Veresegyház és Vidéke Takarékszövetkezet: **6600011-11058117** 2010-től az adókedvezmény megszűnt, ezért az idei befizetésekre már nem tudunk igazolást kiadni. Adományait előre is köszönjük!

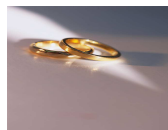
Esküvőre készülnek

május 25. péntek 17.00

Varga Gábor - Jánossy Panni

május 27. vasárnap 16.00

Dr. Szabó Dávid - Dr. Strausz Linda

SZENTMISÉK TEMPLOMUNKBAN

Hétfőn és szerdán a Szt. Pio
Otthonban.....10.00
Kedden és pénteken..18.30
Csütörtökön ugyanebben az időben
igeliturgiát tartunk áldoztatással
Szombat.....08.00
Vasárnap.....08.00; 09.30; 18.00
Gyónási lehetőség minden mise előtti
15 percben, illetve előre megbeszélt
időpontban a plébánián is van
gyóntatás.

Görög katolikus misék: minden
hónap 1., 3. és 5. vasárnapján 11.30

SZENTMISÉK ERDŐKERTESÉN

Szombat.....18.00
Vasárnap.....08.00

SZENTMISE ŐRSZENTMIKLÓSON

Vasárnap.....9.30

SZENTMISE VÁCBOTYÁNBAN

Vasárnap.....11.00

SZENTSÉGIMÁDÁSOK TEMPLOMUNKBAN

Hétfőn és csütörtökön 19 órától;
Reggeli szentségimádás hétfőtől
csütörtökig 6.00; pénteken 5.00
órától, hétfvégén 6.30-7.30-ig
(zsolozsma 6.30-tól)

KÖZÖSSÉGEINK

Óvodás közösség: péntek 17.00

Alsós közösség: péntek 17.00

Felsős közösség: péntek 17.00

„Kis ifi” közösség: péntek 19.30

Ifjúsági közösség: péntek 19.30

Családok közösség: minden hónap
első szombat 17.30

Életige kör: minden hónap 2. péntek 19
óra, Erdőkertes **(változás!)**

Felnőtt közösség: minden szerda 19.00

Kalász közösség: minden hónap
második vasárnap délután

Szent Antal imaközösség: minden
hónap 13-án 17.30

Szent Anna Bibliakör: hétfő 10.00

Kórus: minden szerda 19 óra

Gitáros kórus: minden vasárnap 16.30

Karitás: minden hónap második szerda
19.15

Útkeresők: minden kedd 19.15

Dicsőítő csoport: kéthetente szerdán 19 óra

Rózsafüzér társulatok: minden hónap
első vasárnapja

Missziós Imaközösség: minden hónap
első vasárnap 16.00

Baba-mama minden szerda 10-12-ig

Szeretetláng kéthetente szombaton 9.00

Cursillo csoport: minden hónap 1.
csütörtök 18 óra (könyvtár)

HIVATALI ÜGYEK

Bejelentkezni a keresztelőre a kívánt időpont előtt legalább **3 hónappal**
szükséges (a baba születésének várható időpontja előtt is el lehet intézni).
Bejelentkezés Lukács Péter állandó diakónusnál a +36-30-4744549-es
telefonszámon.

Bejelentkezés az esküvőre minden év **február 1-ig**, Molnár Zsolt plébános
úrnál. Ha kérdése van, az 589-540-es vagy a +36-20-9104509-es
telefonszámon lehet felvilágosítást kérni.

Plébániai irodaügyelet a Szent Pio Otthonban munkanapokon 8-15 óráig.

A szentmise szándékok elolvashatók a faliújságon és a sekrestyében!

Kiadja a Veresegyházi Római Katolikus Egyházközség. Megjelenik havonta.

A kiadványért felelős Molnár Zsolt plébános.

(e-mail: molnar.zsolt@vaciegyhazmegye.hu)

Szerkesztőség: dr. Horváth György, Ferencz Dóra, Ferencz Zoltán

(e-mail: ferencz.zoltan@veresegyhaz.vaciegyhazmegye.hu)

Az újság elolvasható a www.veresegyhaz.vaciegyhazmegye.hu honlapon is.